

“Vstoupil na výsost a dal
dary lidem.”

*Osobní svědectví kazatele
Williama Branham a o zvláštním daru*

Kazatel William Marrion Branham

„Vstoupil na výsost a dal dary lidem.”

Pokud jde o poskytnutí tohoto daru uzdravování, mohu vám pouze popsat zkušenost, jak se jí dostalo mně. Je to moje upřímná a poctivá víra, že dary jsou předurčeny Bohem. Mnozí nevěří v předurčení, ale Písmem je dokázáno, že mnoho případů v Bibli bylo Božským způsobem předurčeno. Například Kristovo narození bylo předurčeno již v edenské zahradě. A asi 712 let před příchodem Jana Křtitele, Izaiáš ho uviděl a mluvil o něm jako o hlase volajícího na poušti. Prorok Jeremiáš prohlásil, že předtím než byl utvořen v matčině lůně, Bůh ho znal a ustanovil ho jako proroka pro všechny národy. Já věřím, že předurčení je rovněž zodpovědné za tento dar: neměl jsem žádné náboženské pozadí. Moji rodiče byli jiného náboženského vyznání a z toho důvodu jsem nikdy nechodil do kostela.

Poprvé mi vůbec napadla nějaká myšlenka o mé budoucnosti, když mi bylo asi sedm let a právě jsem nastoupil na venkovskou školu, několik mil na sever od Jeffersonville v Indianě, kde můj otec byl osobním řidičem u jedné bohaté rodiny. Často jsem rád chytal ryby a lovil... ani mé obrácení mne toho nezabavilo... a toho pozdního zářijového dne šli někteří chlapci chytat ryby dolů k rybníku, o kterém bylo známo, že je v něm hodně ryb, zatímco jsem já měl přinést vodu pro svého otce. Musím s politováním říci, k čemu tato voda sloužila. Můj otec hodně pil a tehdy jsme právě vyráběli whisky, takže

jsem měl za úkol nosit vodu k destilačním přístrojům, které měly být tu noc v provozu. Když jsem šel dolů chodníčkem, položil jsem své malé kbelíky od sirupu na zem a dřepnul jsem si pod strom, abych si na chvíli odpočinul — brečel jsem, protože jsem nemohl jít s ostatními chlapci chytat ryby. Zatímco jsem seděl u stromu, stalo se něco, nač nikdy nezapomenu. Vypadalo to jako zvuk větru v listí, ale když jsem se podíval vzhůru, nespatriil jsem ani pohybující se listí ani jakoukoli známku o větru. Seděl jsem tiše, překvapený, a divil se, odkud ten zvuk přišel, když jsem to uslyšel znovu, uchopil jsem soje kbelíky a prudce vyrazil chodníčkem. Pak se to stalo znovu hlasitěji než předtím a když jsem se ohlédl zpátky, abych viděl, co se děje, zpozoroval jsem, že se asi v polovině stromu pohyboval vzdušný vír, ze kterého slyšitelný hlas pronášel tato slova: „Nikdy nekuř, nepij a žádným jiným způsobem neposkvřňuj své tělo, protože tě, až budeš starší, očekává poslání.” Byl jsem tak vyděšený, že jsem nevěděl, co si mám počít. S pláčem jsem utíkal domů a vrhl se matce do náručí — ta si myslela, že mne uštkl had. Řekl jsem jí, že jsem se vyděsil, tak mne uložila do postele a chtěla zavolat lékaře, protože se domnívala, že jsem utrpěl nervový šok. Nyní, přátelé, si jsem vědom, že se mnozí budou této historce vysmívat, ale já nemohu nést odpovědnost za to, co jiní říkají... Pouze s odpovědností hovořím o své vlastní zkušenosti. Není zapotřebí říci, že jsem již nikdy více kolem onoho stromu nešel. Chodil jsem oklikou spodem po druhé straně zahrady, abych se mu vyhnul, protože jsem si myslel, že tam nahoře na stromě byl nějaký muž. A nyní stále ještě věřím, že tam na tom stromě nějaký muž byl. Byl to Boží Anděl a později, po letech, jsem se s ním setkal tváří v tvář a rozmlouval s ním.

Několik týdnů poté jsem hrál s bratrem kuličky, když se mne zmocnil zvláštní pocit. Klesl jsem u stromu a jako v transu jsem viděl velký oblouk klenoucí se přes nějakou řeku a zpozoroval jsem určitý počet lidí z něj padat do vody a topit se. Když jsem přišel k sobě, utíkal jsem k matce a řekl jí to a ona opět usoudila, že jsem jen nervózní dítě. Dvaadvacet let poté byl vybudován státní most přes řeku Ohio a stejný počet dělníků spadl do řeky a utopil se. Vidíte, těch věcí se mi nedostalo prostřednictvím modlitby nebo na mé přání, ale byly v Božské vůli Bohem předurčeny.

Následující událost tohoto druhu se stala jednoho dne, kdy jsem šel se svým otcem a ještě jedním mužem k řece. Nabídli mi doušek whisky a protože jsem si toho muže chtěl naklonit, aby mi dovolil, půjčit si jeho člun, chtěl jsem se napít. Ale právě tak zřetelně jako dnes mluvím, zaslechl jsem onen zvuk jako vítr v listí. Rozhlédl jsem se okolo, ale neviděl jsem ani listí ani jakoukoli stopu po větru. Opětovně jsem přiložil láhev ke svým rtům, když jsem zaslechl tentýž zvuk, jenomže hlasitější. Zachvátil mne strach jako kdysi; odhodil jsem láhev a utíkal pryč, zatímco mne můj vlastní otec nazval padavkou. Oh, jak se mne to dotklo! Později mne nazvala padavkou moje mladá přítelkyně, když jsem jí řekl, že nekouřím. Rozzloben jejím posměchem jsem si vzal cigaretu a chtěl jsem ji za každou cenu vykouřit; ale byl jsem zastaven oním důvěrně známým zvukem, který způsobil, že jsem cigaretu odhodil s brekem, že nemohu být stejný jako ostatní mladí lidé a opustil jsem scénu, zatímco v mých uších doznívaly posměšky party. Toto je pouze několik z mnoha podobných příhod, které mne během života potkaly. Byl to vždy onen zvláštní pocit, jakoby blízko mne někdo stál a

pokoušel se mi něco říci a zvláště tehdy, když jsem byl sám. Zdálo se mi, že mi vůbec nikdo nerozumí. Chlapci, se kterými bych se byl chtěl stýkat, se mnou nechtěli nic mít, protože jsem nekouřil ani nepil a všechny dívky chodily tančit, čehož jsem se také nemohl účastnit — takže se zdálo, že budu po celý život jen černá ovce, která nezná nikoho, kdo by jí rozuměl a která dokonce nerozumí sama sobě. Ale tehdy jsem nevěděl, jakou ohromnou věc mi měla budoucnost poskytnout, jak to vím dnes.

Následující důležitá událost, kterou si pamatuji, se stala, když mi bylo přibližně devatenáct. Procházel jsem se jednou večer s několika ostatními chlapci lunaparkem, když tu někdo zavolal: „Hej ty! Pojď sem!“ Ohlédl jsem se a uviděl mladou ženu, sedící pod stanem — astroložku. Pokynula mi, abych přišel k ní a já, mysle, že chce, abych pro ni něco udělal, jsem tak učinil. Řekla mi: „Hej, víš, že jsi narozen pod znamením a provází tě hvězda? Narodil ses s darem.“ Samozřejmě, že si mě chlapci začali dobírat, „že mám dar“, tak jsem se to pokusil přejít několika poznámkami k té ženě, která mi sdělila, ačkoli jsem ji odmítl, to, co mi řekla, že jednoho dne porozumím, co tím mínila. Pokoušel jsem se tyto věci odsunout do pozadí vědomí, měl jsem různá zaměstnání, která mne nikdy neuspokojila, putoval jsem z jednoho místa na druhé, musel jsem protřpět smrt své ženy a dítěte i mnoho dalších trápení, která byla téměř větší než může lidské srdce unést. Hledal jsem pokoj a uspokojení ve všem možném, ale z toho je zřejmé, že existuje asi pětadvacet centimetrů nad pátým žebrem lidského těla prostor, který nelze uspokojit, dokud tam nevstoupí Kristus. A kromě mých vlastních zármutků zde byl vždy ten pocit něčeho, co se nade mnou vznášelo a znásobilo

mé neštěstí. Nakonec mne má láska k přírodě přivedla k práci strážce rezervace státu Indiana a já jsem se dostal do různých částí státu.

Jednoho dne jsem nastoupil do přeplněného autobusu, který jel do Henryville v Indianě a cítil jsem, že se na mne někdo dívá, otočil jsem se — díval se na mne pár ocelově šedých očí, které patřily velmi hezké dámě. Řekla mi: „Jste osamělý, že?”

„Ne, paní,” odpověděl jsem a dál jsem se díval z okna, domníval jsem se, že ji zaujala má uniforma a měla chuť si popovídat.

Promluvila znovu: „Možná, že bych to měla lépe vysvětlit. Jsem astroložka.”

„Dobrá,” pomyslel jsem si, mohl bych si docela dobře poslechnout, co mi chce říci.

„Vy to neschvalujete, že?”

„Jistěže ne, paní.”

„Myslíte si, že s vámi chci mluvit o náboženství, že?”

„Nevím.”

„Jste pobožný, že ano?”

„Ne, paní.”

„Možná bych vám o vás mohla něco říci. Jste ze západu, že?” zeptala se mne.

„Ne, paní.”

„Potom si tedy přejete jít na západ.”

„Oh, dobrá, ale to je rozdíl. Vždy jsem si přál jít na západ,” odpověděl jsem a pomyslel jsem si, že ji nechám mluvit a že to porovná s tím, co mi řekla ta druhá astroložka.

„Důvodem pro to je vaše narození,” pokračovala.

„Co vy víte o mém narození?” zeptal jsem se zvědavě.

„Mladý muži, když vám řeknu přesný okamžik vašeho narození, budete mi věřit?”

„Dobrá, jsem v podstatě fundamentalista a jestliže mi někdo řekne pravdu, musím jí věřit,” odpověděl jsem. A stále tomu věřím — jestliže je to pravda, tak to pravda je.

Nuže, neptejte se mne, jak to udělala, ale řekla mi přesnou minutu mého narození. Stál tam za mnou mladý námořník a já jsem se jí zeptal, zda by i jemu mohla říci, kdy se narodil. Řekla, že ne — nerozuměl jsem tomu a zeptal jsem se jí, proč to mohla říci mně a nemohla to říci jemu. Řekla, že je to kvůli znamení, které mě doprovází. . . a moje srdce pokleslo, protože se mi vrátila čerstvá vzpomínka, co mi řekl už někdo jiný. Zeptala se mne, zda se mnou už dříve někdy nějaká astroložka nemluvila a já jsem jí zalhal a řekl, že ne.

„Víte něco o Ježíši Kristu?” zeptala se.

„Vím, že byl považován za Božího Syna,” bylo vše, co jsem o tom všem byl schopen říci.

„Víte něco o tom, jak se narodil? . . . Kdo se Mu přišel první poklonit?”

„Tři mudrci, pokud si správně vzpomínám.”

„Kdo je provázel?” pokračovala.

„Myslím, že hvězda.”

„Správně. Potom to museli být astrologové, protože pozorovali hvězdy,” tvrdila. „Mladý muži, mluvila jsem s lidmi v Bílém domě. Předem jsem varovala prezidenta

Hardinga ohledně jeho zvláštní smrti a vám musím také něco říci. Narodil jste se pod určitou hvězdou, abyste byl nositelem daru. Už vám to někdy nějaký duchovní řekl?"

„Nikdy jsem neměl co do činění s duchovními," odpověděl jsem.

„Tak mne poslouchejte: Když se Ježíš Kristus narodil, byli tam tři mudrci od Východu, které provázelo něco, co je známo jako hvězda; ale ve skutečnosti to byly tři hvězdy, které se v Betlémě spojily a vytvořily jednu hvězdu, která visela nad Kristem. A toho času seslal Bůh na zemi ten největší Dar, který kdy světu dal, Svého jednorozeného Syna. Když mudrci odešli, ony tři hvězdy se rozdělily a nikdy víc se nespojily. Bůh vyhlašuje vždy Svoje skutky na nebesích dříve, než je vyhlásí na zemi a tito mudrcové pozorovali proroctví proroka Baláma o tom, že vyjde hvězda z Jákoba," pokračovala a citovala mnoho textů z Písma, se kterými jsem nebyl obeznámen, ale napjatě jsem poslouchal, když mluvila dál. „Tedy, tyto hvězdy se nikdy znovu nesetkaly, ale vždy po několika letech se jejich dráhy překříží a když se to stane, znamená to, že na památku Ježíšova narození je na Zem seslán nějaký jiný dar. A když jste se narodil vy, dráhy těchto hvězd se křížovaly. Když jste nastupoval do autobusu do Jeffersonville, provázela vás hvězda; viděla jsem nad vámi hvězdu a nechápu, proč vám o tom jiní již dříve neřekli."

Z obavy, aby nedošlo k nedorozumění, později vám ukáži, že metody astrologie jsou nebiblické a naprosto jistě si s nimi křesťané nesmí zahrávat (Izaiáš 47,13–14) a popis hvězdy nad Kristem je výkladem oné astroložky a nelze jej v

Písmech nalézt. Ale v souladu s Písmem je, že satan vždy vydával svědectví o Božích darech a to je můj důvod, proč tuto rozmluvu popisuji.

Zatím si můžete představit, co jsem pociťoval. Když jsem dorazil na místo určení, ženě jsem poděkoval a z autobusu vystoupil, ale nemohl jsem pustit z hlavy dojem něčeho zvláštního, co se nade mnou stále vznášelo, cítil jsem se nervózní a celý nesvůj a i když obklopen lidmi, cítil jsem se bídne, ale hrozil jsem se, a pociťoval strach kdykoli při pomýšlení na onen závan větru. „Co to všechno může znamenat?“ Ptal jsem se znovu a znovu sám sebe. Někaký čas poté jsem byl obrácen a odevzdal jsem svůj život Kristu. (Napsal jsem svůj stručný životopis v malé knížce, nazvané „Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes i na věky“.) Po svém obrácení, ke kterému došlo v malé kůlně za naším domem, vstoupil jsem do určité větve baptistické církve a stal se místním starším, ordinovaný dr. Roy Davisem z Jeffersonville. Po úspěšném stanovém probuzení pro mne postavili modlitebnu, která se dodnes nachází na rohu Osmé a Deváté ulice a je známa jako Branhamova modlitebna, a po mnoho let jsem byl spíše úspěšným kazatelem, protože jsem pokřtil několik tisíc lidí a byl jsem svědkem mnoha obrácení, ke kterým došlo pro slávu všemohoucího Boha. Měl jsem úspěch také tehdy, když jsem se modlil za nemocné, přestože jsem tehdy ještě nevěděl, co to všechno obnáší, častokrát jsem míval vidění a stávaly se mi tajuplné věci, které může potvrdit mnoho lidí z okolí Jeffersonville. Jednou došlo k takovému zvláštnímu úkazu, o kterém bych se zmínil: byl jsem na jistém místě u řeky Ohio a křtil velký počet obrácených uprostřed velkého zástupu lidí, kteří se shromáždili na břehu, aby

viděli bohoslužbu. Bylo teplé odpoledne, když se tu pojednou, zatímco nebe bylo jako z bronzu, objevila velká jasná hvězda a visela nad místem, kde jsem stál. Mnozí z vás si vzpomenou, že jste to četli v novinách. Od té doby se objevila ještě vícekrát. Před nějakým časem jsem byl v jednom velkém městě za účelem tří večerních bohoslužeb pro stovky lidí. První za koho jsem se modlil, bylo malé dítě, jehož nohy byly zdeformovány po dětské obrně, která způsobila, že bylo nuceno chodit po špičkách. Jako obvykle na našich shromážděních, zúčastnění seděli s uctivě skloněnými hlavami, zatímco jsem já držel chlapce na rukou a modlil se za něj, když se mi zdálo, že se na mne soustředilo jasné světlo. Podivil jsem se nad neomaleností hlídače, že na mne asi obrátil reflektor a když jsem v údivu otevřel oči, tak přede mnou stála jitrní hvězda! Pustil jsem toho malého chlapce, nebo spíše vyskočil z mých rukou. . . Nevím, co se přihodilo, protože se zdálo, že každý nerv mého těla je ochromen. Když se chlapec postavil na podlahu, jeho nohy byly normální a poprvé ve svém životě normálně chodil po pódiu. Shromáždění bylo ohromeno; jeho matka omdlela; nazarénská dívka, která byla kamarádkou dítěte, hrála na piano píseň „Velký Lékař“ a když ten zázrak, který byl učiněn skrze našeho drahého Pána Ježíše, uviděla, vyskočila a utíkala se zdviženýma rukama asi patnáct stop od piana, plačíc a s křikem. . . a vím, že to zní neuvěřitelně, ale mohou to potvrdit stovky lidí. . . že tomu pianu nevypadla ani nota a stále dál hrálo samo správně onu píseň. Přihodilo se mnoho velkého. Přes sedm set lidí dalo Kristu onoho večera svá srdce. Mnozí z vás, kteří jste tam tehdy byli, budete číst i toto. . . Bůh vám žehnej. Stále se snažím dělat pro Krista vše, co mohu.

A nyní se soustředím na vysvětlení otázky, která se vyskytuje nejčastěji. Mnoho duchovních se mě ptalo: „Bratře Branhame, co si myslíš o astrologii? Děláš to mocí astrologie a pokud ne, proč dáváš astrologům veřejně za pravdu, když o té věci prorokovali?” Mohu říci pouze toto: jmenujte mi jediné místo na světě, kde moc astrologie uzdravuje nemocné. Všichni ti hvězdopurci, hadači, média atd., které kdy svět znal, řekněte, zda někdo z nich otevřel oči slepému, vrátil hluchému sluch nebo němému řeč. Je jenom jeden způsob . . . skrze Jméno Ježíše Krista a Jeho Krev prolitou na Golgotě. Ale co je tak pozoruhodné (v uplynulých dnech a i dnes), jsou následující fakta: Když Dar ležel v jeslích, kněží v chrámě rozmlouvali, zda je či není možné vzkříšení z mrtvých a v tentýž čas přišla zdaleka skupina mudrců a poznala Dar Boží pro svět. Samozřejmě, říkám, že astrologie je ovládána jinou mocí, ale dokonce i ďábel musí dosvědčovat Boží dar. Vezmeme ony mudrce, ať byli kdokoli nebo čímkoli byli . . ., oni vydali svědectví o Božím Daru a přišli se mu poklonit předtím, než tak udělali kněží v chrámě. Také když Pavel a Sílás v Filipis a tamější kněží a kazatelé je nazvali podvodníky a poslali je do vězení, jistá malá hadačka vykřikovala na lidi, že oni muži byli posláni od Boha, aby jim ukázali cestu ke spasení. Není to divné, že tato malá otrokyně, posedlá zlým duchem, rozpoznala v Pavlovi a Sílovi Boží moc, zatímco je představitelé města ani nepřijali. Nebylo to divné ani v jiném případě, když mnozí říkali, že Ježíš je Belzebub, zatímco ďáblové vykřikovali v jistém člověku a tvrdili, že ví, kdo On je . . . ďábel vyznal Jeho Božství a farizeové říkali, že On byl ďábel. A tak je tomu i dnes, že mnozí z nich pochybují a hádají se o své doktríny a teorie, které odvádějí lidi od uzdravovacích shromáždění, zatímco Boží Božský dar působí po celé zemi

a mnozí ho promeškají. Oh, duchovní! Důvěřuji Bohu, že se probudíte. Ne proto, že jsem nositelem tohoto daru; já jsem nijakým způsobem jeho příchod nezapříčinil. . . . Bůh ho seslal. Když děti Izraele byly tam v Egyptě a volaly po vysvoboditeli, Bůh poslal Svého anděla k Mojžíšovi. Mojžíš s tím neměl nic společného. . . . byl to Boží anděl, který udělal tu práci a vykonal zázraky. Mojžíš byl pouze ústy Božího anděla; a to vše jsem dnes i já. . . . pouze Andělův tlumočník.

Musím vám říci o Andělu a příchodu tohoto Daru. Nikdy nezapomenu na datum 7. května 1946. . . . na velmi krásné roční období v Indianě, kde jsem ještě pracoval jako strážce rezervace. Přišel jsem domů na oběd a právě jsem šel okolo domu, snímaje pušku z ramene, když ke mně přišel jeden můj velmi drahý přítel a požádal mne, abych s ním to odpoledne jel do Madisonu. Řekl jsem mu, že to není možné, že mám hlídku, a jak jsme šli kolem domu pod jedním javorem, tu jsem měl dojem jakoby se celý vrcholek stromu rozkýval. Vypadalo to, jakoby něco sestupovalo stromem dolů, něco jako prudký závan větru. . . . zapotácel jsem se. . . . přiběhli ke mně. . . . má manželka přiběhla z domu celá polekaná a ptala se, co se stalo. Pokoušel jsem se vzchopit, sedl jsem si a řekl, že mě celých uplynulých dvacet let stále pronásledoval nějaký tajemný pocit a že přišel čas, kdy bych měl zjistit, co to všechno znamená nebo že se už nikdy nevrátím. Přišla krize. Rozloučil jsem se s ní i s dítětem a upozornil ji na to, že pokud se během několika dnů nevrátím, ať mne nehledá. A tady, milý čtenáři, je část toho záhadného zážitku, která má co dělat s vaším uzdravením, tak čtěte opatrně a s modlitbou. To odpoledne jsem odešel na odlehlé místo, abych se modlil a četl si svou Bibli.

Hluboko jsem se ponořil do modlitby; zdálo se, že se celá moje duše roztrhá. Plakal jsem před Bohem. . . položil jsem svoji tvář na zem. Vzhlížel jsem k Bohu a volal: „Jestliže mi můžeš odpustit způsob, jakým jsem jednal, pokusím se to dělat líp. . . lituji, že jsem po všechna tato léta tak lhostejně dělal práci, kterou sis přál, abych dělal. . . můžeš se mnou Bože nějakým způsobem promluvit? Jestliže mi nepomůžeš, nejsem schopen pokračovat.” Potom v noci, asi kolem jedenácté hodiny, když jsem se přestal modlit a posadil se, zpozoroval jsem v místnosti blikající světlo. Myslil jsem, že přichází někdo s baterkou, podíval jsem se z okna, ale nikdo tam nebyl a když se můj pohled vrátil do místnosti, světlo se šířilo na podlaze a bylo stále širší. Víím, že se vám to zdá velmi tajemné, mně se to zdálo tehdy také, ale pamatujte na to, že vaše uzdravení závisí na tom, zda uvěříte nebo ne, jak sami později uvidíte. Jak se to světlo šířilo, samozřejmě mě to polekalo, vyskočil jsem ze židle a když jsem se podíval vzhůru, visela tam velká hvězda. Neměla sice pět cípů jako mají hvězdy, vypadala spíše jako ohnivá nebo světelná koule, která svítila dolů na podlahu. Hned nato jsem uslyšel, jak někdo přichází po podlaze, což mě znovu polekalo, protože jsem nevěděl o nikom, kdo by tam byl, mimo mne, přišel. A pak jsem uviděl oním světlem procházet nohy muže, přicházejícího ke mně stejně tak, jako kdybyste přicházeli vy. Vypadal na muže, který, posuzováno lidským měřítkem, mohl vážit asi dvě stě liber (100 kg), oblečený v bílém rouše, přívětivého obličeje, bezvousý, ale s tmavými vlasy až na ramena, poněkud tmavší pleti s velmi příjemným výrazem a když se přibližoval, jeho zrak se setkal s mým. Když viděl, jak jsem polekaný, promluvil: „Neboj se. Jsem poslán z přítomnosti Všemohoucího Boha, abych ti sdělil, že tvůj

mimořádný život, kterému jsi nerozuměl, byl za tím účelem, aby ti bylo poukázáno, že tě Bůh poslal, abys přinášel lidem tohoto světa dar Božského uzdravování. JESTLIŽE BUDEŠ UPŘÍMNÝ A PŘIMĚJEŠ LIDI, ABY TI VĚŘILI, NIC NEODOLÁ TVOJÍ MODLITBĚ, ANI RAKOVINA.” Slova nemohou vyjádřit, co jsem cítil. Řekl mi mnoho dalšího, co zde nemohu popisovat. Řekl mi, jak budu schopen rozpoznat onemocnění podle vibrací na mé ruce. Pak odešel, ale od té doby jsem ho viděl ještě mnohokrát. Zjevoval se mi asi jednou nebo dvakrát během šesti měsíců a rozmlouval se mnou. Několikrát se zjevil ve viditelné formě v přítomnosti jiných osob. Nevím, kým je, vím jen, že pro mne je poslem od Boha.

Rozumí se samo sebou, že je nutno říci, že jsem se začal modlit za nemocné. Nechci tvrdit, že zastávám místo doktora . . . myslím, že Bůh dal lékařům za úkol, aby pomáhali přírodě, ale jsou to pouze lidé . . . všemohoucí je Bůh. Velké události, které se staly během oněch uplynulých jedenadvaceti měsíců jsou příliš početné, než aby se kdy daly zaznamenat, ale Bůh slova Anděla neustále potvrzoval. Hluchota, němota, slepota a všechny druhy nemocí a chorob byly uzdraveny a dodneška o tom existují tisíce svědeckých výpovědí. Nemám žádnou vlastní moc dělat to . . . jsem bezmocný člověk do té doby, než pocítím Jeho přítomnost. Mnozí lidé, kteří se zúčastnili těchto shromáždění, ví, že jejich nemoci a hříchy jim byly oznámeny přímo z pódia. Drazí čtenáři, prosím, abyste měli porozumění pro můj skromný, negramotný pokus toto vše vám sdělit. Číním tak proto, abyste jasněji porozuměli, jak můžete ke svému prospěchu využít Boží dar. Řekl mi, abych byl upřímný a přiměl lidi, aby uvěřili a to je to, co se snažím dělat. Pamatujte si,

nikdy nepochybuje o Božích možnostech; víme, že On může vykonat všechno, ale problém je v tom, přimět jednoho člověka, aby věřil druhému. Bůh má vždy něco nebo někoho, skrze koho pracuje a já jsem jen nástrojem, kterého On používá. Žádný smrtelník nemá zásluhu na uskutečnění zázraku a já jsem pouze smrtelník. Nevím, jak dlouho mi ještě Bůh dovolí toto dělat, ale z Jeho milosti Mu chci sloužit, jak nejlépe dovedu, službou Jeho lidu, tak dlouho, jak mi dovolí žít.

Na závěr k vám, kteří hledáte uzdravení na těchto shromážděních. Nechte mě zopakovat dvě pravidla, která musíte dodržet, jestliže chcete obdržet to, co od Boha očekáváte.

1. Musíte věřit tomuto svědectví, které jsem vám sdělil a že tento Dar uzdravování darovaný Ježíšem Kristem, je prostředkem, který Bůh poskytl pro vaše uzdravení.

2. Slibte, že budete celým svým srdcem žít po zbytek svého života pro Boha.

V angličtině zveřejněno v roce 1950.
Znovu vydáno v angličtině v roce 1991.
První české vydání v roce 1995.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O.Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org